ascla

la revista

21

IES "Sant Vicent"

Núm. 21 2egon trimestre del curs 2011/12

ascla

2 Editorial.

3 Les manifestacions per les retallades en educació. Irene Jerez.

4 L'educació espanyola és signe d'esforç i d'èxit? María Rios.

5 L'educació a Corea. Raúl Aparici.

6 Espanya i Corea, dues formes d'educació. Miranda Azorín.

7 Coreans excel·lent, nosaltres suficient. Mireia Fuentes.

8-9 La generació NiNi. Livia H. Schuler.

10-12 Entrevista: José E. Carbonell. Cooperativa Rehabiconsa. Gracia Botella i Lidia Morote.

13 El món pesquer. Adriana Martínez.

14 La vigència de l'amor. Nerea Ruíz.

15 La crua realitat. Adriana Martínez i Irene Tebar.

16 Les retallades en l'educació espanyola. Mercè Lillo.

17 Watshapp. Graciela Botella.

18 Caixeta diabòlica. Alba M.

19 *Jaume I el conqueridor. La reina hongaresa.* Livia H. Schuler.

20 *Viatge al centre de laTerra.* Martí Moreno.

21 *L'illa del tresor.* Miguel Lillo i Abraham Esteve.

22 *Rebeldes.* Míriam Ruíz.

23 *El asesinato de la professora de Lengua.* Esther Terol.

24 *Los Inmortales.* *Pablo Casares i altres.*

25 Xavi Castillo. Júlia Bolta.

26-28 Sebastiao Salgado: Imatges per a la Reflexió. Ane Madariaga i altres.

29 1L'Hoquei Herba. Alejandro Cobarro.

30-31 Pilota Sant Vicent. José M. Santacreu.

32-33 Asclamàgic.

34-35 Acudits.

36 Cuscús. Aya Benazizi.

37 Recepta de temporada. Ignacio Lillo.

38-40 Horòscop. Joan Quirant.

41-42 Còmic. Paula Sánchez i Andrés Sepúlveda.

Corea

No fa falta que recordem que l'educació espanyola no passa pels millors moments, perquè amb certa periodicitat ja s'encarreguen de fer-ho la publicació de les dades sobre fracàs escolar o l'informe Pisa ... Aquest últim que situa a Espanya per davall de la mitjana dels països de la OCDE també ens dóna dades d'aquells països que se situen al capdavant, i entre els quals estan Corea del Sud i Finlàndia.

I què fan aquests països per treure més bones notes que nosaltres? El sistema educatiu de Corea del Sud va ser objecte d'anàlisi per part d'un reportatge que va ser emés per TV3 –*El preu de ser els millors*- i ha sigut el punt de partida d'una sèrie de reflexions dels nostres alumnes sobre l'educació que reben, quines actituds cal modificar, o el grau de sacrifici que estem dispostos a realitzar.

Són unes opinions que no pretenen res més que incidir en la importància que tenen les decisions actuals en el futur dels nostres fills, i que desitgen una educació de qualitat per estar entre els millors.

Ara que estem en uns moments de dificultats econòmiques és quan més s'ha d'invertir en la preparació dels jóvens per poder garantir un futur de tranquil·litat.

Bones festes de Pasqua!!

Núm. 21 2egon trimestre del curs 2011/12

Irene Jerez - 4t C

Les manifestacions per les retallades en Educació

-

–

-

Educació P

María Ríos- 4t C

-
-
-

-

-

-

- _____
- _____

Educació

Raúl Aparici - 4t A

L'educació a Corea del Sud

-

- - -

Educació

Miranda Azorín - 4t A

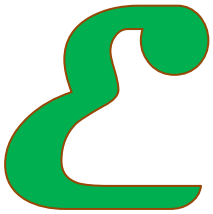

Núm. 21 2egon trimestre del curs 2011/12

Mireia Fuentes - 4t A

COREANS EXCEL·LENT, NOSALTRES SUFICIENT?

Cada vegada que es publica l'informe PISA de l'OCDE(Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic), els alumnes de Corea del Sud se situen habitualment entre els primers llocs del món. El país asiàtic té un dels millors sistemes educatius, i els sud - coreans estan orgullosos d 'ell. Malgrat açò, la gran majoria no està conforme amb el tipus de vida que porten. No són feliços.

El preu que paguen els xiquets per l'èxit del sistema és alt. El seu nivell d'estrès és el major de l'OCDE, i són els menys feliços. Els alumnes estudien 49,4 hores a la setmana, davant d'una mitjana en els diferents països de 33,9 hores, i el seu índex de felicitat és de 65,1 respecte a un valor mitjà de 100. Tenen poc temps per jugar i dormir. Segons un informe fet públic l'agost passat pel Ministeri d'Educació sud - coreà, només un de cada dos xiquets contesta que sí quan se li pregunta si és feliç, i un de cada sis diu que se sent sol.

Una xica d'uns 16 anys pensava diferent als seus companys. Ella deia que a Corea no preparaven a persones, sinó a màquines totes iguals, com si foren un exèrcit. Eixes idees van fer que fóra marginada tant per la seua família com pels seus companys.

"En la nostra societat, últimament plena de casos de corrupció, sembla que el sacrifici i l'esforç no tenen cap valor, que el que guanya és el que menys hauria de fer-ho."

El resultat és un gran nombre de suïcidis entre els estudiants de Primària, Secundària i Batxillerat: va superar els 200 l'any passat, un 47% més que el 2008. En part, per no haver aconseguit puntuacions suficients en els exàmens escolars.

Davant d'aquesta informació podem observar que , per una banda, els coreans estan molt preparats, però, per l'altra, els xiquets no són feliços. Porten una vida de xiquets?, Quin record tindran de la seua infantesa quan siguen majors?

I nosaltres? Estem ben preparats? Som feliços? Hem d'aprendre dels coreans? A la segona i tercera qüestió jo contestaria que sí, a la primera NO.

És molt admirable l'esforç, les hores que dediquen, a nosaltres ens falta una mica més de preocupació, de responsabilitat i de sacrifici. Tal vegada no s'ha de portar a extrems tan exagerats com els dels coreans, però si que caldria estar una mica més mentalitzats pensant en el futur i no viure tant el *carpe diem.*

En la nostra societat, últimament plena de casos de corrupció, sembla que el sacrifici i l'esforç no tenen cap valor, que el que guanya és el que menys hauria de fer-ho. Però nosaltres, les noves generacions, hauríem de fer valdre estos conceptes i demostrar que la responsabilitat i el treball tenen la seua recompensa.

Educació

Lívia Helen Schuler - 4t C

La Generació

Els jóvens que tenen entre catorze i trenta anys, i que han abandonat els estudis i, a la vegada, no tenen cap treball, són els que s'anomenen NINI: ni treballen, ni estudien. Què està fallant en el sistema educatiu i en el mercat laboral perquè es donen situacions com aquestes? Són els pares els culpables? Ara vivim en la cultura del "només faig el que m'agrada" i aquesta mentalitat pot suposar greus problemes per al futur dels joves que pensen d'aquesta manera. És clar, sempre escollim el camí més fàcil i, siguem sincers, a qui li agrada perdre el temps ficat en els llibres si podem estar tot el dia sense fer res? També influeixen els pares perquè treballen tot el dia i primer: el fill té falta de motivació per part dels pares, i segon: els pares no controlen el que fa el seu fill en la seua absència.

> "Des de ben petita em van ensenyar que qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa. Em van ensenyar la importància de l'esforç i dels hàbits en el món de l'estudi i del treball."

Des de ben petita em van ensenyar que qui alguna cosa vol, alguna cosa li costa. Em van ensenyar la importància de l'esforç i dels hàbits en el món de l'estudi i del treball. Vaig aprendre que amb esforç i voluntat podem aconseguir allò que ens

proposem. La millor herència que uns pares poden deixar al seu fill o filla és aquesta.

És convenient trobar sortides laborals per als que no els agrada estudiar, però més important és buscar la forma d'animar-los o incitar-los perquè no abandonen els estudis, perquè sempre s'ha de pensar en el futur, en la vida que ens espera, només vivim una vegada i s'ha d'intentar obtindré i aconseguir el que ens agrada, és a dir, posant-nos una meta.

En els últims anys el nombre de NiNis ha augmentat molt. La crisi ha aguditzat els greus problemes que pateix la joventut: la precarietat laboral i el difícil accés a la primera feina. El sistema educatiu poc hi pot fer, però, a més, no sembla disposar ni dels recursos ni de la flexibilitat necessària per intervenir-hi més enllà d'assumir una major demanda.

"La conseqüència de tot plegat és que els joves es rendeixen i cauen en la desmotivació": el 54% dels espanyols entre els divuit i els trenta-quatre anys afirmen no tindre cap projecte pel qual sentir-se interessat o il·lusionat.

Pense que tots els joves s'han d'animar a estudiar, perquè si la situació de crisi d'ara ja ens pareix difícil i fatigadora, que passarà d'ací quinze o vint anys? Tal vegada donaríem les gràcies si de joves haguéssem emprat més temps en els estudis, potser ens penedirem d'haver sigut tan ganduls, però d'ací vint anys serà tard, ja no podrem tornar enrere. Pense que és una bona raó per a replantejar-se el sentit de les vesprades gitats al sofà veient la televisió en comptes de dedicar dues o tres hores als estudis. Si una persona no es capaç de valorar-se a si mateix, qüestió que ocorre amb excessiva freqüència, difícilment podrà reclamar obertament tot el que necessita.

> **"No és fàcil proposar-se estudiar, planificar-se, fer els deures, estar atent/a a classe, crec que no ho és per a ningú, però amb un poc de força de voluntat i iniciativa tot es pot aconseguir. Lluita pel teu futur, estudia!"**

No voldreu pertànyer a la generació NiNi, no? No sé quina és la vostra resposta, però la meua, clarament és que No. No és fàcil proposar-se estudiar, planificar-se, fer els deures, estar atent/a a classe, crec que no ho és per a ningú, però amb un poc de força de voluntat i iniciativa tot es pot aconseguir. Lluita pel teu futur, estudia!

Jo no vull ser NINI!

Entrevista

JOSÉ ENRIQUE CARBONELL Soci Cooperativa REHABICONSA

"Les empreses cooperatives ajuden a construir un món millor"

Graciela Botella
I
Lidia Morote

2n Batx. E

L' Assemblea General de les Nacions Unides va proclamar l'any 2012 com l' Any Internacional de les Cooperatives i va ressaltar la contribució de les cooperatives al desenvolupament econòmic i social, especialment en la reducció de la pobresa, la creació d'ocupacions i la integració social, i va sostenir que aquest tipus d'empreses promouen la més alta participació possible en el desenvolupament econòmic i social de les persones, tant en països desenvolupats com en vies de desenvolupament.

El que diferencia aquest model dels altres és que totes les cooperatives, ja siguen de petits

agricultors o d'una gran cooperativa de consum, comparteixen els valors de democràcia, solidaritat, equitat, autoajuda, i autorresponsabilitat, creant negocis que ofereixen més benestar en oposició a la maximització de beneficis en profit d'uns pocs.

Baix el lema "Les empreses cooperatives ajuden a construir un món millor", l'Any Internacional de les Cooperatives tenen tres objectius principals: crear major consciència al públic sobre la contribució de les cooperatives al desenvolupament econòmic i social, promoure el creixement de cooperatives i encoratjar als governs i organismes reguladors a implantar polítiques, lleis i normatives que propicien la construcció i el creixement de les cooperatives.

"La nostra cooperativa té com a activitat principal la conservació, manteniment, rehabilitació i construcció d'edificacions en general, i és una cooperativa de treball associat."

Per a il·lustrar l'estructura i el funcionament de les cooperatives, hem realitzat diverses qüestions a José Enrique Carbonell, soci de la cooperativa REHABICONSA. Cop.

En primer lloc, podria dir-nos a què es dedica la seua cooperativa?

La nostra cooperativa té com a activitat principal la conservació, manteniment, rehabilitació i construcció d'edificacions en general, i és una cooperativa de treball associat.

Qui s'encarrega de la direcció de l'empresa?

La direcció de la cooperativa és funció del Consell Rector, que és l'òrgan de gestió de l'activitat pròpiament empresarial d'aquesta. Està composta d'un mínim de tres socis-treballadors, amb un organigrama que encapçala el president, i completen un secretari i els vocals que estimen necessaris. És un òrgan decisori fonamental. Per damunt d'ell només està l'Assemblea General, que suposa l'òrgan de control fonamental de la cooperativa, i al qual se li reserven les decisions més estructurals.

Quina és la funció dels socis?

La funció dels socis es aportar capital i treball a la cooperativa, és a dir, realitzen aportacions de capital (monetàries o en espècie) i, amb el seu treball personal, generen recursos per a aquesta.

A què es destinen els beneficis de l'empresa?

Els beneficis d'una cooperativa s'apliquen a diverses partides: una Reserva Obligatòria (també ocorre amb les empreses capitalistes , però la cooperativa es distingeix pel percentatge obligatori d'aquestos) i altra part, també obligatòria i que, probablement és allò que millor defineix el seu caràcter d'economia social, es destina a un Fons de Formació, i la resta de beneficis pot destinar-se a Reserves Voluntàries o a la distribució entre els socis (como corre també en les empreses tradicionals), però, en aquest últim cas, no en forma de dividends sinó

baix un concepte que es denomina "retorns". No obstant això, en les cooperatives el més habitual és reinvertir-los en aquesta o en millores de les condicions socials dels seus socis-treballadors.

Respecte a la crisi econòmica actual, com ajuden les cooperatives a crear llocs de treball? És veritat que el cooperativisme és una fórmula resistent per a superar la crisi?

És ben cert que les cooperatives són una bossa de resistència a la desocupació en moments de crisi com en el que ens trobem. I és lògic, ja que suposa una fórmula d'autoocupació, amb repartiment de costos entre els seus socis-treballadors, amb solidaritat empresarial entre aquestos, la qual cosa permet recolzar-se en la pròpia estructura social i capital de la cooperativa per a superar les dificultats que en aquestes èpoques es presenten.

> "És ben cert que les cooperatives són una bossa de resistència a la desocupació en moments de crisi com en el que ens trobem."

Creu que tal vegada les cooperatives tendeixen a romandre a causa que els seus amos són els treballadors?

Sens dubte, el fet que els amos de la cooperativa són els propis treballadors contribueix a les seues possibilitats de permanència en el temps, pel propi compromís que això suposa amb el projecte empresarial, com pel fet que les transmissions generals dins d'aquesta són un fet bàsic en la seua continuïtat.

Quines diferències hi ha entre les decisions i mesures adoptades dins de l'empresa en èpoques d'auge i recessió de l'economia?

Les èpoques d'auge són expansives, per la qual cosa la tendència és a invertir en les cooperatives, valorant el creixement en capital humà, el que ha de redundar en una major producció, mentre que en les de recessió, evidentment contractives, la tendència és a mantenir, i inclús reduir, els costos. En el cas de les cooperatives, aquest és un factor diferencial, ja que l'objectiu principal és mantindre els llocs de treball, encara que siga a costa de reduir els beneficis empresarials.

Són les cooperatives més flexibles a l'hora de prendre mesures contra la crisi que els altres tipus d'empreses?

Sens dubte, la flexibilitat és una característica fonamental de les cooperatives, ja que les decisions en època de crisi tenen un objectiu fonamental com abans comentava: mantenir els llocs de treball, per la qual cosa es tendeix a realitzar tots els ajustos necessaris per a això, de forma col·legiada entre tots els socis-treballadors, que les accepten com a necessàries, a l'espera de millors temps.

La Pesca

Adriana Martínez - 2n Bat. E

El món pesquer

Fa unes setmanes ens va visitar a l'aula un pescador. El protagonista d'aquest article, Antonio Pastor, va començar al món pesquer per gust, perquè li agradava aquest treball. Ell i la seva família van comprar un vaixell vell, anomenat *Elios i María*, perquè assegura que tindre un vaixell és una empresa familiar, encara que, abans, solament pescava ell a soles. Antonio ens contava una dada interessant i desconeguda, segur, per a la majoria de gent que no està ficada al món de la pesca: els vaixells que hi havien eren els existents i no se'n podien fabricar més, a l'igual que ocorre en l'actualitat. Això està regulat per la Unió Europea i la explicació del per què no es permeten fer més vaixells dels proposats és, simplement, per evitar que aquests facen una explotació excessiva del fons marí, encara que també hi ha mesures per a evitar que desaparega del tot, com per exemple, deixar de pescar durant uns mesos per ajudar els peixos a regenerar-se i no extingir cap espècie.

Segons ens contava Antonio el tipus de pesca que ell practica és la de l'ham. Assegura que aquesta pesca és selectiva i ecològica, és a dir, que no danya el fons marí. Ens assegurava que podia llançar uns 1500 hams cada volta que anava a pescar i que de vegades agafava molta quantitat de peix i d'altres quasi gens.

El món de la pesca és un món dur, ens contava Antonio, fa falta manya per trobar el banc de peixos abans que es faça de nit i no anar-te'n amb les mans buides. Mai saps com va a anar-te el dia i tampoc tens un sou fix. El peix que arreplegues eixe dia i el preu al qual el vengues són els diners que entraran a la família. I pot ser és per això que molts pescadors, per por a tornar-se amb les mans buides a casa, pesquen peix de forma il·legal com per exemple, el contaminat amb anisaquis o el de petit tamany.

Antonio també ens contava que ell està a favor que les piscifactories florisquen, el que em va impactar molt, ja que una persona que està ficada en aquest món i que defensa una pesca *ecològica* i *selectiva* hauria de saber que aquestes són insalubres ja que els peixos estan alimentats amb pinsos artificials. Però per altra banda, si el món de la pesca desapareix, com ell prediu que passarà, les piscifactories són les úniques que podrien donar treball a gent que solament s'ha dedicat a pescar en la seva vida.

Opinió

Nerea Ruíz - 2n Batx. D

La vigencia de l'amor

Us preguntareu, l'amor un tema d'actualitat? L'amor és un tòpic que es repeteix i es repetirà al llarg del temps. Però, el meu dubte és, què és l'amor?

Hi ha opinions diverses al respecte, però quan faig aquesta pregunta tot el món posa la mateixa cara de desconcert, cavila uns minuts en silenci- a vegades més d'uns minuts- i, o em dóna una reposta amplia o simplement reconeix què no sap que respondre. Això sí, cap resposta és la mateixa encara que he d'admetre que perviveixen les similituds. Aleshores, es pot definir una cosa per a la qual no hi ha una interpretació universal?. Aquest dubte em fa buscar la definició tècnica al diccionari: << Estima profunda cap a una persona>>. No obstant, per què he rebut respostes com què l'amor no existeix o què l'amor és un engany? Perquè quan ens parlen d'amor la majoria de persones pensen en l' amor de parella i aquest, és el que jo qüestione.

Al llarg de la història poetes com Petrarca i Bèquer ens han parlat d'un amor ideal, per contra, poetes com Ausiás March o Miguel Hernàndez d'un amor carnal. I l'amor real? Per a moltes persones amar es sentir-se realitzat girant al voltant de l'òrbita d'algú, és el sentiment més immens i intens que es pot arribar a sentir per una persona i és ser agraciat i desgraciat al mateix temps.

> "Per a moltes persones amar es sentir-se realitzat girant al voltant de l'òrbita d'algú, és el sentiment més immens i intens que es pot arribar a sentir per una persona i és ser agraciat i desgraciat al mateix temps."

Per altra banda els del punt de vista científic opinen que és una reacció química, i que veure a l'amat produeix l'alliberament d'endorfines, és a dir, les hormones de la felicitat. Jo estic a favor dels que pensen que una parella ha de ser un equip, que l'amor ha de ser mutu..

Però continue sense trobar una definició concreta.. l'amor un sentiment? L'amor un engany que ens fa invidents?

I aleshores, quan penses així, en el moment més inesperat, passa.. ja has caigut en la trampa i veritat o mentida ja estàs dins. I et pregunten: què és l'amor? I com tots, no trobes paraules per a descriure'l, perquè l'amor, se sent.

Opinió

Adriana Martínez
Irene Tebar

2n Batx. E

É

És trista la veritat que se'ns presenta, però és tan evident que resulta quasi impossible evadir –la o pintar-la multicolor. El futur està ben negre per a tots els espanyols, excepte per als empresaris i governs (clar està) que no dormen per la urgent necessitat de trobar *la fórmula definitiva* per a crear persones ignorants, sense valors; persones que prefereixen el futbol a eixir al carrer a protestar pels seus drets, persones que no creen sindicats, persones que segueixen les fletxes del laberint com en IKEA, persones que no visquen en un estrés continu entre treball, hipoteca, el Lamborgini cridaner que em vull comprar només per lluir, persones que no tinguen temps per a PENSAR. I quan dic pensar no dic fer-ho en el nuvi que no m'ha enviat un missatge o en els pantalons preciosos que la meua paga no em permet comprar-me. Parar-se a pensar en el món artificial que estan construint, que ens rodeja, que no hi podem arribar i que ens frustra per ser una gran mentida que ens obliguen a viure.

Mentrestant, uns altres somien per poder trobar un món- encara que siga fictici i llunyà on poder ser ells mateixos, sense estereotips, sense màscares ni masses de borrecs que ennuvolen el seu dret a pensar. Un món on un xiquet que no portara sabatilles de marca no fóra discriminat, un món, per exemple, en què els índexs d'obesitat infantil no superaren el 22% de la població entre 2 i 17 anys, un món on els instituts oferiren un esmorzar saludable- com fruites fresques- equilibrat i atractiu per a la gent jove on demostràrem que les campanyes antiobesitat funcionen de veritat i la OMS poguera dir que aquesta ja no és considerada com a epidèmia a nivell mundial.

Però...com deia Calderón de la Barca; "los sueños, sueños son", i la crua realitat és que en aquest món profundament materialista i extremadament superficial, qui porta unes sabatilles de marca està per damunt en l'escala social de qui no en porta, la realitat és que som un dels països europeus líders en obesitat infantil (un 18% només amb sobrepès), la realitat és que els nostres instituts -el nostre el primer- ofereixen un menú a les seues cantines de bolleria industrial precuinada: croissants, napolitanes de xocolata, pizzes amb salsa barbacoa, creïlles fregides i de bossa, refrescs com Fanta, Nestea...fins i tot hi ha hamburgueses! El que es podria considerar com un esmorzar infame que promou i grava l'obesitat i tots els derivats problemes que una mala alimentació provoca al nostre organisme.

La crua realitat és que vivim en un autèntic món prefabricat, educats per a ser peons i mogut per interessos monetaris on la nostra llibertat d'elegir es redueix a una hamburguesa o uns pantalons de marca.

Opinió

Mercé Lillo - 1r A

Les retallades en l'educació espanyola

A principis d'aquest any, el govern va aprovar una nova reforma que tractava sobre les retallades en l'educació. Els professors i els alumnes ens veuríem obligats a no consumir llum en les hores lectives i no tindre calefacció aquests dies tan freds que han fet en tota la península.

Tots nosaltres estem fent vagues per a que això canvie radicalment. La raó d'aquest escrit a *La Revista* dels nostre Institut és impedir que els polítics abusen de la nostra falta de poder i que no ens lleven el nostre dret a una educació digna sense haver de passar fred dins de les classes.

Els hauria de donar vergonya a tots els governants que el poble haja de pagar pels errors que han fet ells i que per això estem en crisi. Ells haurien de rebaixar-se el sou i no cobrar els milions que cobren tots els anys, però, sobretot, no llevar-li als més necessitats més diners i començar a posar els punts sobre les "is" en la democràcia espanyola, perquè, com diu aquesta, tots som ciutadans i tots necessitem els mateixos drets.

No estan comportant-se com vertaders governants i haurien de posar remeis de veritat sobre el desgavell econòmic d'aquest país, perquè aquesta crisi no se soluciona llevant als col·legis i als instituts el subministrament elèctric i la calefacció.

Opinió

Graciela Botella- 2n Batx. E

WatshApp

Abans de tot vull explicar que és *WatshApp* per a qui no ho sàpiga. És un programa de missatges instantanis per als smartphones. A més del text permet enviar fotos, vídeos i àudio. Després del significat passaré a contar la meua anècdota.

L'altre dia anava cap al dentista i com sempre vaig agafar l'autobús 24 direcció Maisonave. Me'n vaig asseure al seient que hi ha darrere del conductor i vaig observar que estava tota l'estona amb el mòbil parlant amb el moderníssim programa "watshApp". En aquell moment em vaig sentir indignada perquè no estava fent del tot el seu treball i estava més pendent del mòbil que de la carretera tenint una responsabilitat molt gran. ¡Vaig arribar a pensar que ens estamparíem! Però quan em vaig baixar de l'autobús vaig oblidar el tema.

A la tornada a casa vaig agafar el mateix autobús amb diferent conductor i em vaig possar al mateix lloc que abans, "¡No podia ser que aquell conductor també xarrava amb el mòbil!" I no es que estiga en contra de la utilització del programa perquè jo sóc la primera que el tinc però pense que s'ha d'utilitzar quan calga i que a mi em dóna el mateix que el conductor l'utilitze però no quan estiga treballant. Em va donar ganes de dir-li alguna cosa en aquell moment però em vaig callar i vaig "passar" del tema.

Opinió

Alba M. - 1r Batx. B

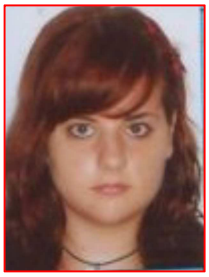

Caixeta diabòlica

Fa uns dies, vaig llegir en un diari que una xiqueta de Winscosin, als Estats Units, va salvar la vida de sa mare gràcies a que la seua sèrie preferida era "Anatomia de Grey". El titular va causar-me una curiositat tan gran que no vaig dubtar en continuar llegint.

El cas és que, la xiqueta, d'uns nou o onze anys, estava amb sa mare quan va sofrir un infart cardíac. Madisyn, que així és com es diu la xiqueta, va tenir la suficient sang freda per a telefonar una ambulància. L'operadora li va preguntar si sabia fer el massatge cardiorespiratori; i Madisyn li va dir que ho havia vist a la televisió. Quan l'ambulància va arribar, els metges asseguraren que, si la xiqueta no ho haguera fet, sa mare hauria mort.

Després de tot, la televisió no és tan roïna. Què em dius Punset? Però, clar, és més fàcil culpar la televisió del fracàs de les últimes generacions, que intentar posar remei a les causes reals. Els xiquets la veuen perquè ja quasi no hi ha llocs on puguem jugar sense perill i, a més, els seus pares estan massa cansats com per a jugar amb ells.

Ja saps el que diuen, "ulls que no veuen...".

Núm. 21 segon trimestre del curs 2011/12

Lívia Helen Schuler - 4t C

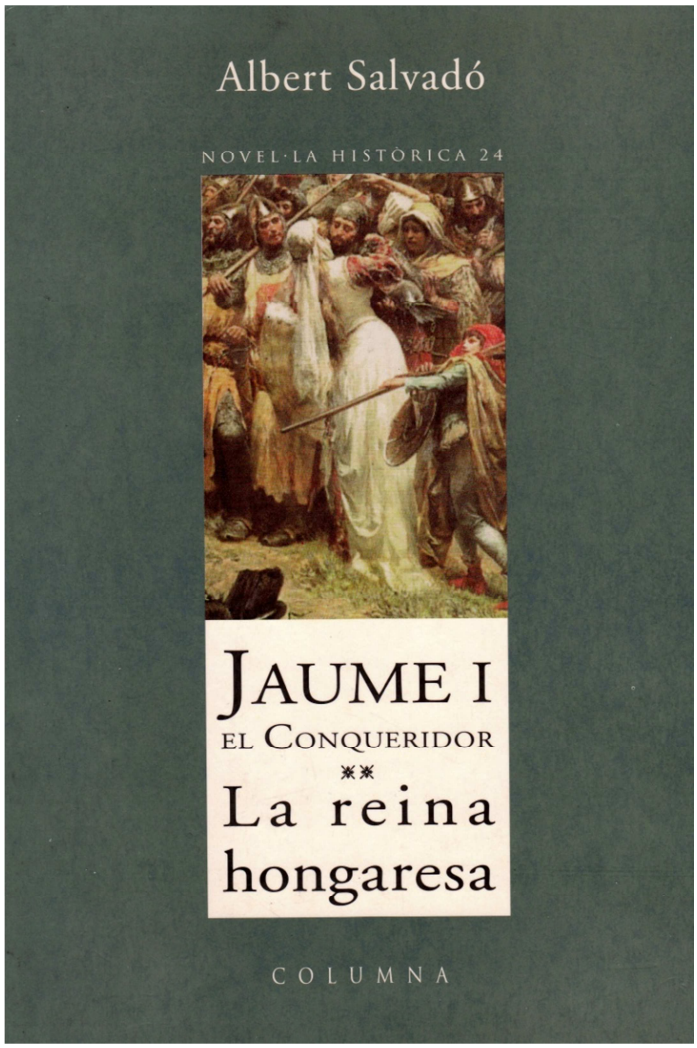

J*aume I el conqueridor. La reina Hongaresa*, m'ha paregut un llibre entretingut, històric i interessant. Al principi no vaig estar gens contenta amb el llibre, em costava concentrar-me en la lectura i trobar un argument per a llegir-me'l. Els primers capítols del llibre tendeixen a un llibre totalment històric sense cap escena interessant que puga commoure. Però em vaig equivocar, perquè, poc a poc no només es va despertar en mi no només l'interés per saber qui era la reina hongaresa i com acabaria amb ella, sinó també les ganes d'aprendre la història d'aquest home tan valent que sempre aconseguia tot el que volia.

Jaume I és un home molt peculiar. Encara que m'agrada la seua forma de treballar, de lluitar, d'animar els seus soldats i també de dir per on ha d'anar, sense perdre mai l'autoritat d'un rei, pense que la forma de ser de Jaume era un poc cruel respecte a les seues històries de dones. No puc tolerar la infidelitat ni frases com: "com la meua dona ja està tranquil·la, ja puc tindre les meues aventures."

De totes maneres, vull recomanar aquest llibre perquè de veritat que mostra aspectes molt importants del segle XIII com per exemple la conquesta de València, que es troba molt detallada la llibre. El llenguatge emprat tampoc és tan difícil d'entendre com en altres llibres i l'alternança entre amor i guerra el fan un llibre entretingut, encara que alguns detalls amorosos, per al meu gust, sobren.

És una forma nova de conèixer la història de Jaume I, els seus pensaments, les seus dones i la seua forà de voluntat que pot servir com a exemple per a molta gent que ja no es troba animada per a lluitat per allò que vol!

Martí Moareno - 2n B

Viatge al centre de la Terra

Julio Verne. Ed.: Bruño

És una novel·la del gènere de viatges i m'ha semblat un llibre interessant, encara que tenia parts que em van avorrir un poc, sobretot en aquelles que s'explicaven teories.

Els fets succeeixen en 1863 i l'acció se centra en un viatge constant entre Hamburg, Islàndia i Stromboli, tot realitzat sota terra.

El protagonista és Axel, un jove aficionat a la mineralogia que viu amb el seu oncle a Hamburg, que l'acompanya en el viatge. El personatge secundari més important m'ha semblat que és Lidenbroch, l'oncle d'Axel, perquè descobreix el llibre que dóna motiu al viatge que és el centre de l'acció.

Un dels episodis més interessants és aquell en el qual Axel es perd quan estan sota terra perquè, a part de la tensió que et fa viure, també per l'enginyós mètode amb el qual es resol el problema. Per a mi, el més tediós i negatiu són les diverses teories que n'explica.

Crec que la finalitat de l'obra és rebatre algunes teories sobre la composició del nucli de la terra, perquè algunes deien que era un nucli líqueid, i el científic, l'oncle d'Axel, mostra la seva disconformitat.

No es tracta d'una novel·la d'actualitat, ja ha estat demostrada la composició del nucli terrestre; però sí que ho és per les aventures, que són intemporals. Una altra novel·la de l'autor que m'ha agradat més encara ha estat *20.000 llegües de viatge submarí*, que també és de viatges, però té més acció.

Recomanaria aquest llibre a lectors aficionats a la literatura de viatges perquè em sembla un clàssic que no cal perdre's.

Traducció del castellà

LeiGres

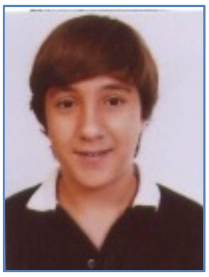

Miguel Lillo - 1r B

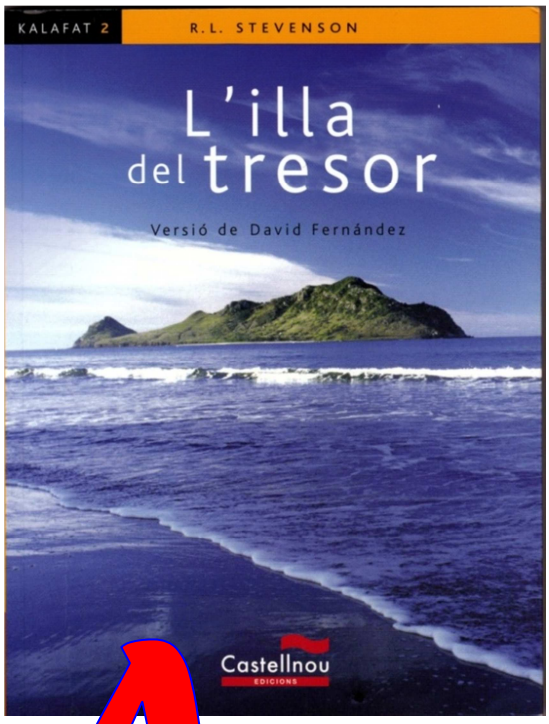

Aquest llibre ens narra les aventures d'un xiquet que es crida Jim i que viu amb sa mare en una posada a Anglaterra.

Un dia va aparèixer a la seua posada Bill, un estrany mariner que resultà ser un pirata i res més que l'ajudant del capità Flint. Un altre dia va arribar un altre pirata que el buscava i li va deixar un missatge. Bill es va morir i Jim va trobar en un bagul d'aquest, un mapa d'un tresor. Aquest mapa li'l va donar al seu amic el doctor Livesey i al doctor Trelawney, que van formar una expedició per anar a buscar el tresor.

Quan arribaren a l'illa la tripulació comandada pel cuiner John Silver es va amotinar, però el doctor Livesey, el senyor de Trelawney, el capità Smollet i la tripulació que seguien sents fidels es van defendre i es van refugiar en un fort de l'illa. Mentre Jim va trobar a Ben Gunn, l'únic habitant de l'illa que havia guardat el tresor en la seua cova.

John Silver en veure que no li havia eixit el pla va fugir amb unes quantes monedes que li van donar, mentre que Jim i els seus amics se n'anaven cap a Bristol amb el tresor.

És un llibre divertit i molt interessant de llegir, a més és un clàssic que a quasi tot el món li agrada, o almenys a mi. Us el recomane. No us avorrireu.

Aquest llibre m'ha agradat molt perquè narra en primera persona una història d'aventures que li va ocórrer a un xiquet que era fill de l'amo d'una posada. És molt intrigant perquè des que comença el llibre ens trobem a un pirata d'aspecte misteriós. La història està relacionada amb l'època dels pirates que es recorrien els set mars en busca d'algun tresor.

El llibre està narrat en la ciutat de Bristol, però l'illa del tresor no existeix en realitat.

El que no m'ha agradat ha sigut el fet que mor molta gent, tampoc m'han agradat les il·lustracions perquè hi havia molt poques i jo crec que per a un llibre d'aventures podien haver-li posat algunes més.

Recomane aquest llibre a qualsevol persona que vullga viatiar a un món de lluites entre pirates i de misteris.

Abraham Esteve - 1r B

LeiGres

Míriam Ruiz - 2n B

Rebeldes és una novel·la que conta la vida quotidiana de diferents grups socials en una ciutat nord-americana. M'ha semblat un llibre fantàstic. És la novel·la que he llegit que més m'ha agradat. Llegint quan moren amics del protagonista, m'he emocionat un poc, i això m'agrada, ja que vol dir que m'he ficat en la situació, que l'he entès perfectament.

El protagonista es diu Ponyboy Curtis. És un jove de catorze anys que viu amb els seus germans majors perquè s'han quedat orfes. La història transcorre en un barri en el qual es diferencien dos grups, els *socs* (són els rics) i els *greasers* (els més pobres i macarres). Els *socs* sempre busquen els *greasers* i acaben barallant-se. Un dia els *socs*, per un enfrontament amb l'altre grup a causa de les seves núvies, intenten ofegar a Ponnyboy en una font i el seu amic Johnny en mata a un d'ells perquè els deixessen en pau. Els dos amics, preocupats per l'ocorregut, se'n van anar a una església abandonada per a amagar-se de la policia.

Com a personatge secundari destacaria a Johnny, perquè té molt mala sort en la vida. La seva mare no li fa cas i el seu pare és alcohòlic, però això a ell no l'enfonsa. Ho dóna tot per la seva colla, ja que és l'única cosa que té.

Els moments del relat que més m'han agradat són quan salven els nens a l'església, la intriga del que li passa a Dallas, Johnny i Ponyboy; i quan Johnny està a l'hospital molt greu. També quan Pony llig la carta que li deixa en el llibre el seu amic, ja que gràcies a aquella el protagonista s'ompli de força i admet que Johnny ha mort.

El missatge que ens transmet la novel·la és que tots som iguals, rics i pobres, tots som persones, i tenim les nostres coses dolentes i bones, tenim sentiments i compartim el mateix món.

Jo li recomanaria aquest llibre a qualsevol persona, sobretot a gent que no li haja agradat molt algun llibre que haja començat a llegir, ja que amb aquest segur que encerta, perquè és molt interessant i no es fa pesat.

Traducció del castellà

LeiGres

Esther Terol - 1r F

Los Inmortales

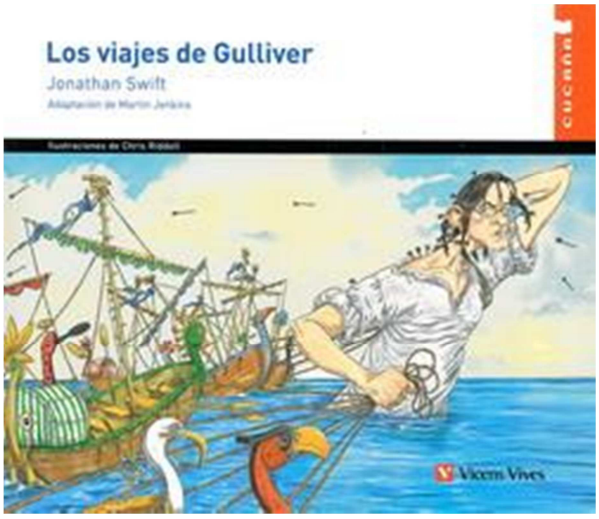

Gulliver el protagonista del llibre de viatges del mateix nom escolta parlar per primera vegada dels struldbruggs, o immortals, quan viatja a Luggnagg. Aquest éssers naixen amb una taca circular sobre la cella esquerra que significa que no moriran mai. Fins als trenta anys eren éssers normals, però després s'entristien i tenien un mal caràcter, envejaven els joves per la seva joventut i els vells, perquè aviat moriren. Els més feliços eren aquells que perdien la memòria.

Gulliver pensava que, si anés un struldbrugg, primer es faria ric, i després es dedicaria llargament a l'estudi. D'aquesta manera es convertiria en un home savi, es casaria després dels seixanta i viuria còmodament. Però Gulliver creia que la immortalitat també oferia la joventut eterna; volia delectar-se amb els altrtes immortals davant la caiguda i pujada dels imperis, l'evolució del món... No obstant això, la gent de Luggnag no volia la vida eterna i no els feia por la mort.

No és igual que en el món actual en el qual l'ésser humà es malda a buscar remeis per a la mort. Avui dia la gent no dubta a comprar cremes i productes pel nostre físic, sempre intentant tenir-lo millor i mai estant a gust.

El tema de la mort també s'aborda en el país dels Houyhnhnms, o dels cavalls. Aquests no tenen por a la mort, simplement la respecten, perquè saben que això només és un altre cicle de la vida, que tots hem de recórrer.

Els viatges de Gulliver és una novel·la de gènere fantàstic que m'ha agradat perquè també tracta de temes reals molt importants, com la corrupció, la mort, el colonialisme, la injustícia... Aquest llibre li'l recomanaria al lector que vulga saber coses de la realitat d'una forma que no siga avorrida. Per a mi aquesta novel·la és tan o més actual que qualsevol altra, ja que, encara que es va escriure fa molt temps, l'autor ha captat l'essència de tot el que ocorre a les nostres esquenes, o davant dels nostres nassos, però que no ens adonem que no hauria de se així. No haurà d'haver un sistema en el qual uns fossen més que uns altres, ja que tots naixem sent ésser humans (bebès) iguals.

Pablo Casares Gaona – 2n B

"El que els ocorre físicament i psíquica als *struldbruggs* (immortals) seria un bon exemple per a l'home modern, que tracta de viure com més millor, intentant ocultar la seva edat i imperfeccions amb munts de cremes i potingues; a diferència de com actuen els *houyhnhms* als quals no els importava la mort i eren feliços de viure la vida que tenien."

-

"*Els viatges de Gulliver* és un llibre fantàstic en el qual es critiquen els valors i la societat actual, a més del progressiu declivi del ser humà. M'ha agradat bastant pel fet de l'autocrítica social i li'l recomanaria a qualsevol tipus de lector ja que és un llibre amé i divertit amb certa càrrega de consciència social."

-

-

"És un llibre amb els seus pros i les seves contres, però dóna igual; és un llibre en el qual m'agradaria que hagués més historietes."

-

Núm. 21 segon trimestre del curs 2011/12

Julia Bolta- 2n Batx. E

Xavi Castillo

El dimecres 25 de febrer vam rebre al Paranimf de la UA a Xavi Castillo, un humorista d'Alcoi crític amb la situació política actual.

Xavi Castillo pertany a la companya "Pot de plom" i en aquest espectacle va anar acompanyat dels "Aphonics", una banda de quatre jóvens que aportaven música a l'actuació. Com sempre, Xavi Castillo mogué masses: el paranimf de la universitat de gom a gom, fins i tot la part de dalt.

Va començar el seu espectacle representant al capità Moro famós en Alcoi dient la seu frase més típica i pel que és conegut "això ho pague jo!". La missió del capità Moro era simplement la presentació de Xavi Castillo, per donar pas al seu espectacle.

Criticà els cassos de corrupció valenciana començant pel Gurtel, Brugal i rematant amb l'aeroport de Castelló.

A més va fer diverses imitacions dels polítics valencians com per exemple de Rita Barberà i de Camps. A més també va imitar al Papa i al rei.

Xavi Castillo fa una actuació interactuant amb el públic, baixant del escenari i en aquesta ocasió fins i tot va fer pujar una persona a l'escenari per disfressar-la de conill.

Vos animen a que si teniu l'oportunitat d'anar a veure el seu espectacle, vos arrimeu.. No us penedireu!

Fotografia

Ane Madariaga
Carla Monllor
Lívia H. Schuler
4t C

Sebastião Salgado,

IMATGES PER A LA REFLEXIÓ

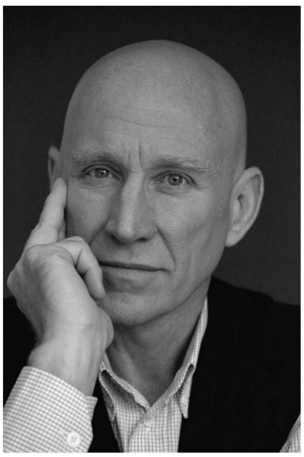

En classe d'Ètica hem estat treballant a partir de les imatges del fotògraf brasiler Sebastião Salgado, concretament d'aquelles que han format part de l'exposició anomenada "*Èxodes*".

Salgado, nascut en Aimorés (1944), és un dels reporters gràfics contemporanis més respectats del món.

Al 1973 va abandonar la seua carrera com a economista per a dedicar-se a la fotografia. Va començar treballant per a l'agència *Gamma* en Paris, però en 1979 va passar a formar part de la prestigiosa agència *Magnum Photos*.

Salgado, va ser nomenat Representant Especial de la UNICEF. El seu treball està fonamentalment dedicat a retratar les vides dels desposseïts del món.

En 1994 va fundar la seua pròpia agència fotogràfica, *Amazones Images,* per a representar la seua singular obra que inclou fotografies principalment de països empobrits.

Treballa en projectes propis de llarga duració, alguns dels quals han estat publicats en llibres tals com *Altres Amèriques*, *Èxodes*, etc. Sol utilitzar el blanc i negre en les seues fotografies.

L'any 1989 va rebre el *Premi internacional* de la Fundació Hasselblad i en 1998 el *Premi Príncep de Astúries de les Arts.*

En la introducció a *"Éxodes"* ens diu: *"Més que mai, sent que només hi ha una raça humana. Més enllà de les diferències del color de la nostra pell, de la llengua, de la cultura i de les distintes possibilitats, els sentiments i reaccions de cada individu són idèntics".*

Desitge que cada persona que entre a una de les meues exposicions siga, a l'eixida, una persona diferent", va comentar Salgado.

Les fotografies que formen part d'aquest treball Salgado pretenen mostrar l'abundància de **moviments migratoris** en el món, perquè *"Èxodes"* (del llatí *exodus*) significa eixida, migració. I el segle XXI serà, segons ell, el segle dels grans èxodes. Per tant, les fotografies que formen part d'aquesta exposició revelen la migració de milers de persones, en busca d' una vida millor, més humana, més digna. Les fotografies ens mostren l'abandonament i la humiliació que suposa deixar la llar per a tota aquesta gent que ha de fugir esglaiada, debilitada, ... i, quasi sempre ignorada, incompresa, pels mitjans de comunicació. Però tanmateix, aquestes imatges ens mostren que, al mig del caos i la confusió, es comparteixen sentiments, relacions, ... És a dir que entre tanta pobresa i desesperació, hi ha actituds de germanor. Salgado ens mostra, no sols la misèria, sinó també el rostre més humà, mes digne de totes eixes persones, que cuiden unes de les altres, que s'ajuden en la fugida, intentant oblidar els records dels moments més durs i dolents.

Entre tant de patiment, van acceptar que Salgado les fotografiara, tal vegada perquè les fotografies podrien constituir un testimoni viu per a denunciar i treure de l'oblit seues vides ignorades.

Gràcies a aquestes fotografies queda retratat que més important que les nostres diferències, el color de la nostra pell, la nostra cultura o religió, és allò que compartim pel fet de ser éssers humans, tots som iguals i hauríem de gaudir dels mateixos drets i oportunitats.

Sebastião Salgado fa possible que l'espectador senta i reflexione amb els protagonistes d'aquesta obra en la qual trobem emigrants, refugiats i exiliats, víctimes de la pobresa, la injustícia, les guerres i l'oblit.

"Víctimes de l'oblit"

Aquestes fotografies de Salgado van estar realitzades en més de quaranta països i varen ocupar sis anys de treball. Per fi, van estar publicades al 2004, formant part de l'exposició "Èx*odes*", que va recórrer les sales d'exposicions i museus de bona part del món.

Tot ho va fer per fer-nos conscients del nostre present i de la realitat que ens envolta, per poder construir un futur millor. Aquestes imatges ixen al pas de la pertinaç invisibilitat dels emigrants en la nostra vida quotidiana per a recordar-nos, amb mirada còmplice, la seua presència necessària.

Persones que van haver d'exiliar-se, bé per la situació econòmica del seu país, bé perquè un esdeveniment havia marcat les seues vides (guerres, persecucions, sequeres i fam, tsunamis, etc).

Què veus en els ulls d'aquesta xiqueta?

Viatgen com poden i molts d'ells ni tan sols arriben al seu destí. El rostre de les persones que apareixen a les fotografies, ens fan sentir les esfereïdores escenes que han d'haver de viure.

Viuen moments difícils i durs. Mirar eixes imatges de tantes persones que estan patint, ens mouen a compartir el seu patiment.

Les fotografies de Salgado són una forma de fer-nos partícips, de donar a conèixer, de fer-nos arribar d'una manera impactant i lúcida allò que està succeint al món. Reclamen la nostra atenció per que no continuem fent com si res. Ignorar allò que passa al nostre voltant és ser còmplices de tanta injustícia. A tots ens incumbeix l'abisme creat entre rics i pobres, així com la destrucció dels espais cultivats, l'agressió al medi natural, el creixement insostenible, el suport de les ideologies racials; sí, ens deu incumbir a tots perquè tots estem interrelacionats, com deia Keynes, un economista del segle XX, advertia que "totes les economies estan interrelacionades, i que l'empobriment dels vençuts afectaria també els vencedors."

"el present d'una societat que es troba en trànsit"

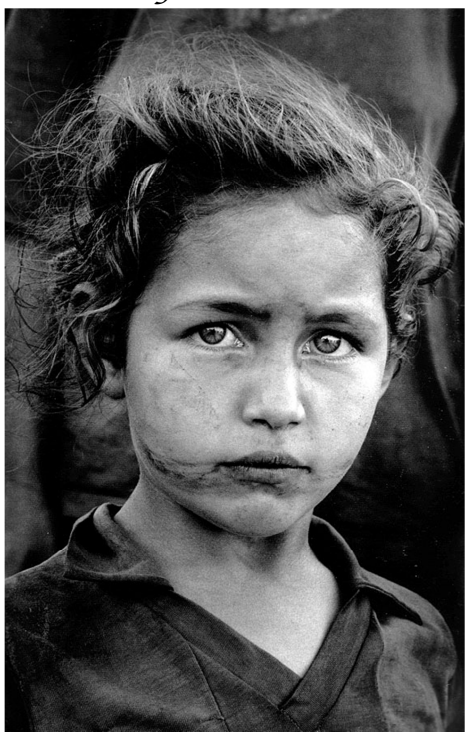

Vivim en un món que compta cada dia amb més possibilitats d'informació però que es mostra insensible davant les imatges d'un nou holocaust.

Poques persones ho han dit ni més clar ni millor, del que ho ha dit aquest magnífic fotògraf amb l'esperança de fer arribar a la gent la seua obra: ***"la meua esperança és que, en tant que individus, grups, societats, ens aturem a reflexionar sobre la condició humana. Nosaltres posseïm la clau del nostre futur, però per tal d'accedir a ell hem de comprendre primer el present. Aquestes fotografies mostren una part del present. No ens podem permetre passar de lluny"***

De veritat, val la pena mirar amb atenció les imatges d'aquest home perquè, de ben segur, hi ha més d'una que t'arriba al cor i et mou a pensar. Totes elles ens transmeten un cúmul de sentiments, i ens espenten, amb tota la seua força, que reflexionem.

Alejandro Cobarro - 1r Batx. A

L'Hoquei Herba

Hola lectores i lectors , vaig a parlar-vos de l'Hoquei herba. Pot ser que alguns desconegueu l'existència d'aquest esport i molt menys que es practica a la Universitat d'Alacant , on tenim un equip molt ben reconegut a nivell d'Espanya anomenat *Club Atléthic San Vicente*, que juga en una de les seves categories a nivell nacional. En l'actualitat tenim jugadors que són convocats a la selecció valenciana , fins i tot a l'espanyola com és la nostra major estrella: Pedro Arques - un jove del 92' que ha estat reconegut el millor jugador en diversos tornejos nacionals.

A part de la potència de la joventut en l'equip , també hi ha un dia a la setmana que alguns jugadors retirats s'ajunten amb els jóvens per a entrenar i compartir tècniques. Entre aquests es troba el dues vegades campió de les Olimpíades amb la selecció espanyola "Juan Escarré" actualment retirat però que encara exerceix alguns càrrecs en l'hoquei espanyol com el de *ojeador* per als convocats a les diferents seleccions.

Des del meu punt de vista i com a jugador d'aquest gran equip i esport no podria passar per alt el bon rotllo que es transmet quan entrenem i quan anem a jugar contra altres equips. Jo abans practicava futbol però des del primer dia que vaig començar a entrenar i d'això fa ja 5 anys, vaig notar el canvi , era com si la pressió que t'inculquen en el futbol , la canviasses per la ganes de passar-t'ho bé fent esport i posar-te les teves pròpies metes i limitis , sense que ningú t'obligue a millorar per a poder romandre en l'equip.

"Jo abans practicava futbol però des del primer dia que vaig començar a entrenar i d'això fa ja 5 anys, vaig notar el canvi , era com si la pressió que t'inculquen en el futbol , la canviasses per la ganes de passar-t'ho bé fent esport.."

A part de pertànyer a l'equip de la Universitat , estic sent convocat per la selecció Valenciana d'hoquei . Encara que alguns pensen que és poc temps el que duc en aquest esport , jo penso que si jugues al teu esport favorit sense preocupacions ni mals rotllos , important-te només les teves ganes de millorar , i sense cap influència , gaudeixes més i poc a poc vas superant-te.

Per a qualsevol lector o lectora que després de llegir aquest article estiga interessat a practicar aquest esport , pot posar-se en contacte amb mi o acostar-se a la Universitat , on estem tots els dies a partir de les 7 o 8 de la vesprada.

Una salutació

Pilota Sant Vicent

Va ser el 10 de maig de 2009 a la trobada en valencià quan a Mutxamel, al carrer de Ramón y Cajal, davant de la porta del parc municipal el Canyar estava jugant-se una partida de pilota, en la modalitat de Raspall. La partida estava sent observada per tres joves (Joaquin, Santacreu i David) els quals encara no sabien molt bé que era la pilota, però van observar que era un esport majestuós i elegant. Aquell dia els tres xics van comentar la idea d'utilitzar el trinquet que l'institut IES Sant Vicent posava a la disposició dels alumnes per a jugar a pilota. Uns dies més tard el trinquet es va obrir i es va fer la primera partida de les moltes que se'n farien. Aquesta partida va enfrontar a Joaquin i David contra Santacreu en la modalitat de Raspall; al final de la partida l'equip de Joaquin i David van véncer per 3 jocs a 2.

Després d'allò, la pilota prompte començaria a rodar per aquell trinquet dia rere dia. Passà poc temps i dos nous companys s'uniren al joc (Jorge i Carlos) i començaren a jugar en tots els esplais a Raspall. En passar uns mesos més gent s'interessà per la pilota i començà la I Lliga de Raspall per parelles. En aquest moment la quantitat de gent era tan gran que ens vam veure obligats a fer una segona divisió i la pilota havia pegat tan fort que fins i tot gent de fora venien a simplement veure les apreciades partides del moment. La pilota Valenciana va donar un gran

canvi a l' institut però prompte van començar els problemes... A mitjan temporada, la falta de materials, la pressió dels jugador per voler competir i jugar més partides cada dia van començar a desfer la lliga i al poc temps unes destrosses produïdes dins del trinquet pels espectadors, van fer que perdérem el suport dels professors per a continuar endavant i prompte la porta del trinquet que tanta esperança havia donat i que tanta lluita ens havia donat per a poder obrir-la cada dia per a jugar, seria tancada i la pilota va quedar suspesa. Pareixia que el joc de la pilota a l' institut havia arribat a la fi.

Al cap d'uns quants mesos, els cinc joves, tornaren a la càrrega i tornaren a lluitar per la pilota. Al principi ens van negar obrir el trinquet de nou però l'incansable esperit dels joves i les seues ànsies per tornar als camps de joc van fer força i a la fi un bon dia la pilota va tornar a rodar per aquell trinquet que cada tarda de pati esperava per a que la gent disfrutara del joc de la pilota. Van passar mesos i mesos i per fi, a principis de gener es començà un nou torneig: el I campionat per trios de Raspall. Els participants foren 4 equips que jugaren amb tota ànsia per guanyar però finalment els cinc joves arribaren a la final cadascun amb el seu equip.

“l'incansable esperit dels joves i les seues ànsies per tornar als camps de joc van fer força i a la fi un bon dia la pilota va tornar a rodar per aquell trinquet que cada tarda de pati esperava per a que la gent disfrutara del joc de la pilota.”

Per una part estaven Joaquin, Jorge i Carlos i per l'altra Santacreu, David i Santi, un nou jugador però que finalment ho va deixar. La final no soles seria una partida com la que se celebrava cada dia en el pati, aquesta seria una partida que sense saber-ho, tots estàvem esperant... el dia en què ens enfrontaríem. La final va ser jugada a 10 jocs, no obstant la situació, abans de començar ens donàrem la mà per a desitjar-nos bona sort i desprès del crit "Va de Bo", les amistats es van trencar durant la partida, ja que no hi ha amics al camp de guerra i tots dos equips començàrem a fer una de les coses que millor sabíem fer, jugar a pilota. La partida va acabar amb la victòria de Santacreu, David i Santi per 10 jocs a nou i mentre que sortíem del trinquet l'únic que podíem dir era... Wow... Quina Partida!!

Hui en l'actualitat els cinc joves es preparen per a noves competicions organitzades per nosaltres mateixos, ens tornarem a veure la cara en diferents partides però sempre amb l'esportivitat i la bona actuació que esta vinculada al joc de pilota. Els cinc joves ja no sols juguen a Raspall, sinó que noves portes s'han obert i ara juguen a noves modalitats com l'Escala i corda, el Frontó, Llargues i Palma.

Finalment el dia 27 de gener de 2012 naix l'equip Pilota Sant Vicent, encara que no entrarà en competicions oficials, sinó que simplement jugarà a pilota contra tots els equips que vulguen passar una bona estona, però qui sap, sempre hi ha lloc per als somnis perquè com diem nosaltres... el món és d'aquells que tenen el valor de somiar...

CAVALLERS; VA DE BO!

Asclamàgic

Guanyadora dels auriculars (asclamàgic núm. 20): Miranda Azorín – 4t A

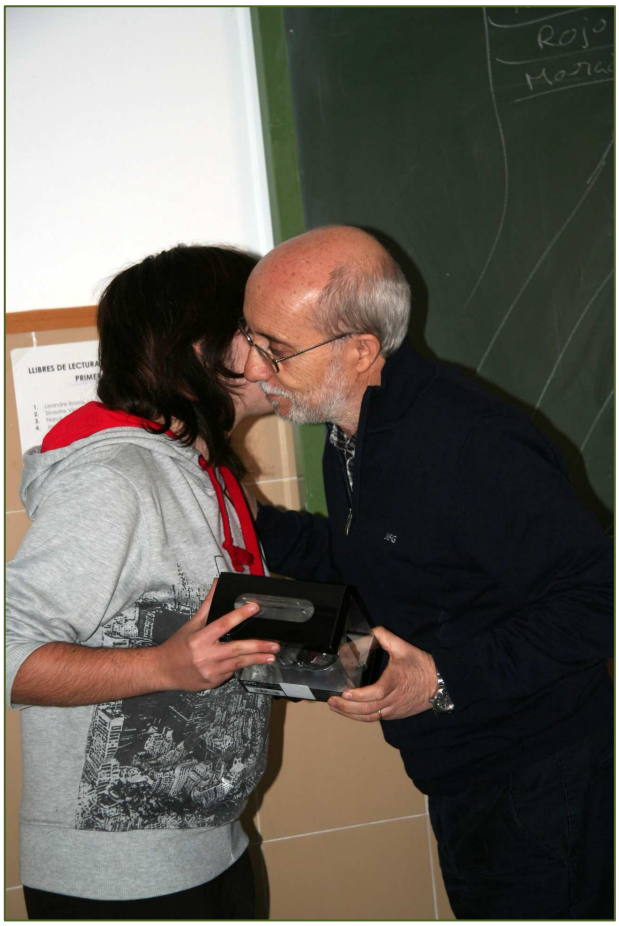

Miranda Azorín, 4t A

SOLUCIONS

Enigma 1.
La persona té tres animals: un gos, un gat i un lloro. De tal forma que quan diu que tots son gossos menys dos, si fem el càlcul ens donem conte de que eixos dos son el gat i el lloro. I de la mateixa manera amb els altres dos animals.

Enigma 2.
L'animal que fa més voltes després de mort es el pollastre. Ja que quan el maten el posen al forn y no para de girar.

Asclamàgic

Participa i guanya!!

Envia'ns la solució als dos enigmes abans del 30 d'abrilr del 2012 a *larevista05@hotmail.com* i participa en el sorteig d'un auriculars de disseny entre tots aquells que els hagen encertats. Posa el teu nom, cognoms i curs, "asclamàgic" en Assumpte i la solució als dos enigmes.

L'ENIGMA DE LES PASTES

Si una persona i mitja poden menjar-se una pasta i mitja en un minut i mig, quantes persones es necessiten per a menjar 60 pastes en 30 minuts?

El problema dels dies

Què passa dues vegades el dimecres, una el dissabte i cap el dilluns?

Acudits

Dos gitanos anaven per la selva, quan un, de sobte va exclamar:

- Mira "payo" una boa!

I l'altre va respondre:

-Doncs que visquen els novios!

Miguel Lillo-1r B

En un manicomi, a causa de la crisi, sobren dos bojos, per la qual cosa decideixen fer una prova per deixar en "llibertat" els més sans mentalment.

-Al primer li pregunten: *2x2?*

-I el boig contesta: *4.324.000*.

Aleshores li fan la mateixa pregunta a un altre:

-2x2?

-I el boig respon: *febrer*.

Continuen l'interrogatori i a un tercer li tornen a preguntar:

-2x2?

-4 –respon aquest últim.

Els del manicomi molt sorpresos amb aquesta resposta, li pregunten com ha obtingut aquesta resposta. I el boig els diu:

-Molt fàcil. He dividit 4.324.000 entre febrer.

Noèlia Pastor – 1r B

Dos amics es van trobar pel carrer i un li va dir a l'altre:

-Em guardes un secret?

-Per supost –va dir aquell.

-Em deixes 6.000 euros?

-Com si no haguera escoltat res –va dir el primer.

Miguel Lillo – 1r B

Un xiquet li pregunta a son pare:

-Pare, pare, què és l'eco?

-L'eco, fill meu… -rumia el pare.

-L'eco és l'únic que té collons de contestar-li a la teua mare!

-

Víctor González – 1r B

Jaimito li pregunta a sa mare:

-Puc anar a la piscina?

-Val, però vés alerta – li va respondre sa mare.

En tornar de la piscina Jaimito tenia un esquinç, però li torna a preguntar:

-Puc anar a la piscina ja que han instal·lat un trampolí?

Sa mare el torna a deixar anar, però Jaimito torna amb l'esquinç i el braç trencat.

Al dia següent, de nou li torna a dir a sa mare:

-Puc anar a la piscina, perquè han obert el trampolí de 6 metres?

Sa mare li dóna permís i ara torna amb cadira de rodes. Al dia següent, Jaimito li pregunta:

-Mare, per favor, puc anar avui a la piscina? És que anaven a posar-li aigua.

David Ramírez – 1r B

Es troben dues mares al parc i al cap d'una estona una li diu a l'altra:

-Nena, digues-li al teu fill que pare d'imitar-me.

-Nen! Deixa de fer l'idiota.

Victor González – 1r B

Estaven a classe uns alumnes i la seua *profe* els pregunta què volien ser de majors:

-Tu Pep?

-Jo vull ser policia.

-Tu Cesc?

-Jo vull ser bomber.

-Tu Laia?

-Jo vull ser mare.

-I tu Jaimito?

-Doncs... jo vull ajudar a Maria a ser mare.

Dalila Lillo – 1r B

Dos xiquets estan parlant:

-El meu pare quan treballa deixa a tots amb la boca oberta.

-I a què es dedica?

-Doncs, és dentista.

Cristina Torres – 1r B

Cuina Cuscús

Aya Benazizi - 1r D

Aquest plat tan conegut és el típic dinar dels divendres del Marroc.

INGREDIENTS:

-Carn o pollastre
-Verdures: col, nap, safanòria, patata, carabassó, carabassa, ceba, tamaca, julivert, albergínia i cigrons.
-Cuscús
-Oli
-Sal
-Pebre negre
-Colorant

PREPARACIÓ:

Primer en una olla posem la carn, l'oli i la ceba. Ho deixem bullir tot i després posem la tomaca durant uns 3 minuts. A continuació posem en aigua els cigrons i el nap i els deixem bullir durant 30 minuts. Després de 30 minuts, posem un poquet d'oli en el cuscús i el deixem bullir de 20 a 30 minuts aproximadament.

Després llevem el Cuscús de l'olla i posem la safanòria. Al Cuscús li posem un got d'aigua i un poquet de sal i el deixem reposar en un plat apart durant 15 minuts.

Al brou li posem la carabassa, el carabassó, les patates, l'albergínia i el julivert. Tornem el Cuscús a l'olla i el deixem bullir.

Finalment, quan s'ha bullit, el posem en un plat i posem el brou i les verdures damunt el cuscús i te'l menges.

Està riquíssim!

Cuina

Ignacio Lillo- 1r Bat. A

Recepta de temporada

Ara que comença la calor i tots volem anar a la platja a refrescar-nos, anem a fer-vos unes propostes molt fresques i exòtiques per a que us les emporteu on aneu:

INGREDIENTS:

-Taronja
-kiwi
-maduixes
-plàtan
-llet
-1 iogurt natural o amb sabor
-sucre
-1 llima

Tens dues possibilitats, tot depenent dels teus gustos:

OPCIÓ A:

1. Fiques les fruites prèviament pelades i en trossets no molt grans en la batedora, o liquadora.
2. Afegeixes el sucre i la llet en les quantitats que vulgues.
3. Fiques el iogurt.
4. Ho bats tot bé i si ho consideres necessari, ho passes tot pel xinés.

OPCIÓ B:

1. Fas en trossos les fruites i les fiques en un recipient o "taper".
2. Ho polseges de sucre al teu gust. Si vols pots emprar sucre de vainilla, torrat o canella.
3. Talles la llima i afegeixes el suc de la llima al teu gust també.
4. Si vols una gran emulsió de sabor al teu paladar deixa-ho tot macerar durant tota la nit al frigorífic.
5. Si no t'agrada el suc de llima pots canviar-lo per un iogurt.

Horòscop

Horòscops

ÀRIES (20 de març - 20 d'abril)

Amor: planteja't algun canvi en el teu aspecte: ulleres,pentinat, forma de vestir... Això t'ajudarà a lligar més i a aconseguir eixa persona que tant t'agrada.

Amistat: encara que actualment et cau mal i et sembla prou estúpid/ida, quan el curs acabe s'haurà convertit en un dels teus millors amics/igues,

Consell: tingues precaució amb què dius, perquè una paraula mal col·locada desbarata el més bell pensament.

TAURE (21 d'abril - 19 de maig)

Amor: cansat/ada de tindre que aguantar els petons entre el teu amic/iga i el seu novi/a? Doncs relaxa't, la situació es tornarà a la inversa.

Amistat: la relació amb els teus amics no fa més que millorar! Però ves amb compte, açò pot haver perjudicat les teues notes. Per al pròxim trimestre intenta equilibrar el temps que dediques als teus amics/igues i als teus estudis.

Consell: recorda que un dia sense somriure no és un dia complet, així que sigues optimista i mira les coses des d'una altra perspectiva.

GÈMINIS (20 de maig - 21 de juny)

Amor: penses que li agrades però, aquesta no és la realitat, ell/ella es comporta igual amb tots/totes. Obri els ulls i mira al teu voltant, et duràs una bona sorpresa.

Amistat: el teu cercle d'amics s'ampliarà molt després de les festes, coneixeràs a gent que marcarà un abans i un després en la teua vida.

Consell: el passat ha fugit, el que esperes està absent, però el present és teu... així que aprofita'l.

CÀNCER (22 de juny - 22 de juliol)

Amor: el que estiga sempre amb tu vol dir que no solament et veu com a amic/iga, sinó que hi ha alguna cosa més. Connecteu molt bé, així que et recomane que tingues una relació amb ell/ella, no te'n penediràs en cap moment.

Amistat: cuida les teues paraules, un conflicte s'aproxima! El que digues pot fer que les coses se solucionen o que vagen encara a pitjor.

Consell: no ho intentes, fes-ho o no ho faces.

Horòscop

LLEÓ (23 de juliol - 22 d'agost)

Amor: sempre mires si està connectat/ada però mai t'atreveixes a parlar-li. Perd aquest por i parla-li, aconseguiràs el que et proposes.

Amistat: no tragues les coses fora de context i no et cabreges per ximpleries, ja que la vostra relació podria no tornar a ser igual mai més.

Consell: no et molestes a ser millor que els demés, simplement intenta ser millor que tu mateix.

Verge (23 d'agost - 23 de setembre)

Amor: intenta quedar durant les vacances amb ell/ella amb qualsevol excusa (fer un treball, anar al cinema, anar a veure jugar a algun amic...). Si ho fas, aconseguiràs que la vostra relació canvie i prenga la forma que tu vols.

Amistat: els/les vertaders/res amics/gues no són com les ones del mar, que van i venen. Descobriràs a qui li importes realment i qui està amb tu per simple interès.

Consell: no digues: és impossible. Digues: no ho he fet encara.

Balança (24 de setembre - 23 d'octubre)

Amor: estàs jugant amb els sentiments de dos persones. Centra't en un/una i deixa a l'altre/a en pau, sinó no aconseguiràs a cap dels/les dos.

Amistat: aprofita aquestes vacances per a passar amb els teus amics/amigues tot el temps que els estudis t'han llevat. És hora de gaudir i despreocupar-se, durant un temps, de l'institut.

Consell: riu quan estigues trist, plorar és massa fàcil.

Escorpió (24 d'octubre - 21 de novembre)

Amor: deixa't de preocupar-te per si li agrades o no! Està clar que ell està prou enamorat de tu, digues-li que tu també ho estàs i tot anirà a la perfecció!

Amistat: fa temps que no dediques una vesprada a estar amb el teu millor amic/iga. Queda amb ell/ella en vacances i poseu-vos al dia de tot el que vos ha passat. Si no ho fas, la vostra relació es "gelarà".

Consell: No dones res per suposat; aclareix qualsevol dubte que tingues i, si sospites, pregunta.

Horòscop

Sagitari (22 de novembre - 21 de desembre)

Amor: alerta! la situació sentimental en què estàs, està a punt de canviar! Depén del que faces serà un canvi per a millor o per a empitjorar, així que vés en compte tant amb el que fas com amb el que dius.

Amistat: no li tingues enveja perquè vaja sempre presumint de ser el/la millor en tot, el temps l'acabarà posant en el lloc que es mereix.

Consell: gaudeix tot el que pugues, la vida està per a viure-la, no per a entendre-la.

Capricorn (22 de desembre - 20 de gener)

Amor: sempre has pensat que ell/ella és l'amor de la teua vida... però estàs realment segur/a? Alça la vista i replanteja't aquesta idea.

Amistat: oblida totes les picabaralles que heu tingut al llarg de tot el curs, les vacances estan per a gaudir-les amb els teus amics.

Consell: sigues tu mateixa, perquè estem tan acostumats a disfressar-nos per als altres.... que acabem disfressant-nos per a nosaltres mateixos

Aquari (21 de gener - 19 de febrer)

Amor: encara que la coneixes de fa a penes un parell de mesos, acabarà sent més important que algunes persones que coneixes des de que eres xicotet.

Amistat: des de que va començar el trimestre vos esteu distanciant cada vegada més. Intenta que en vacances la vostra relació torne a ser com era fa un any.

Consell: la persona que mai comet una ximpleria mai farà gens interessant, així que sigues més impulsiu.

Peixos (20 de febrer - 20 de març)

Amor: arriben les vacances...que millor moment per a estar amb ell/ella? No fa falta ni que quedes amb ell/ella, el destí farà que vos vegeu quasi tots els dies.

Amistat: prompte arribaran les festes de moros i cristians! Aneu organitzant ja el que aneu a fer... si ho feu, seran les millors festes de la vostra vida!

Consell: Alerta amb el que fas! En la vida no hi ha premis ni càstigs, sinó conseqüències.

Fet per: Joan Quirant Pellín - 1r Batx. A

Còmic

segon trimestre del curs 2011/12

Paula Sánchez - 2n Batx. A

Andrés Sepúlveda - 2n Batx. A

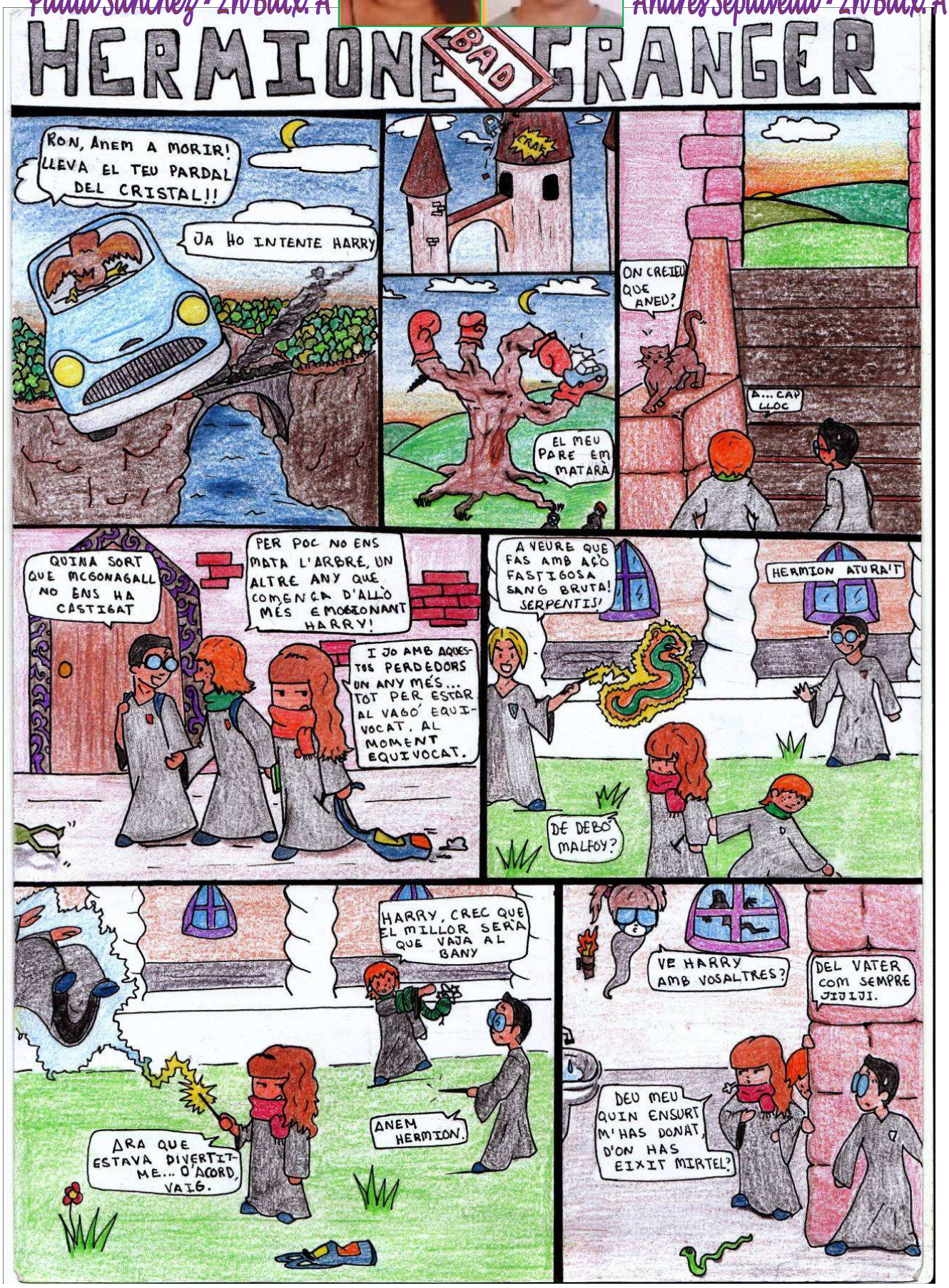

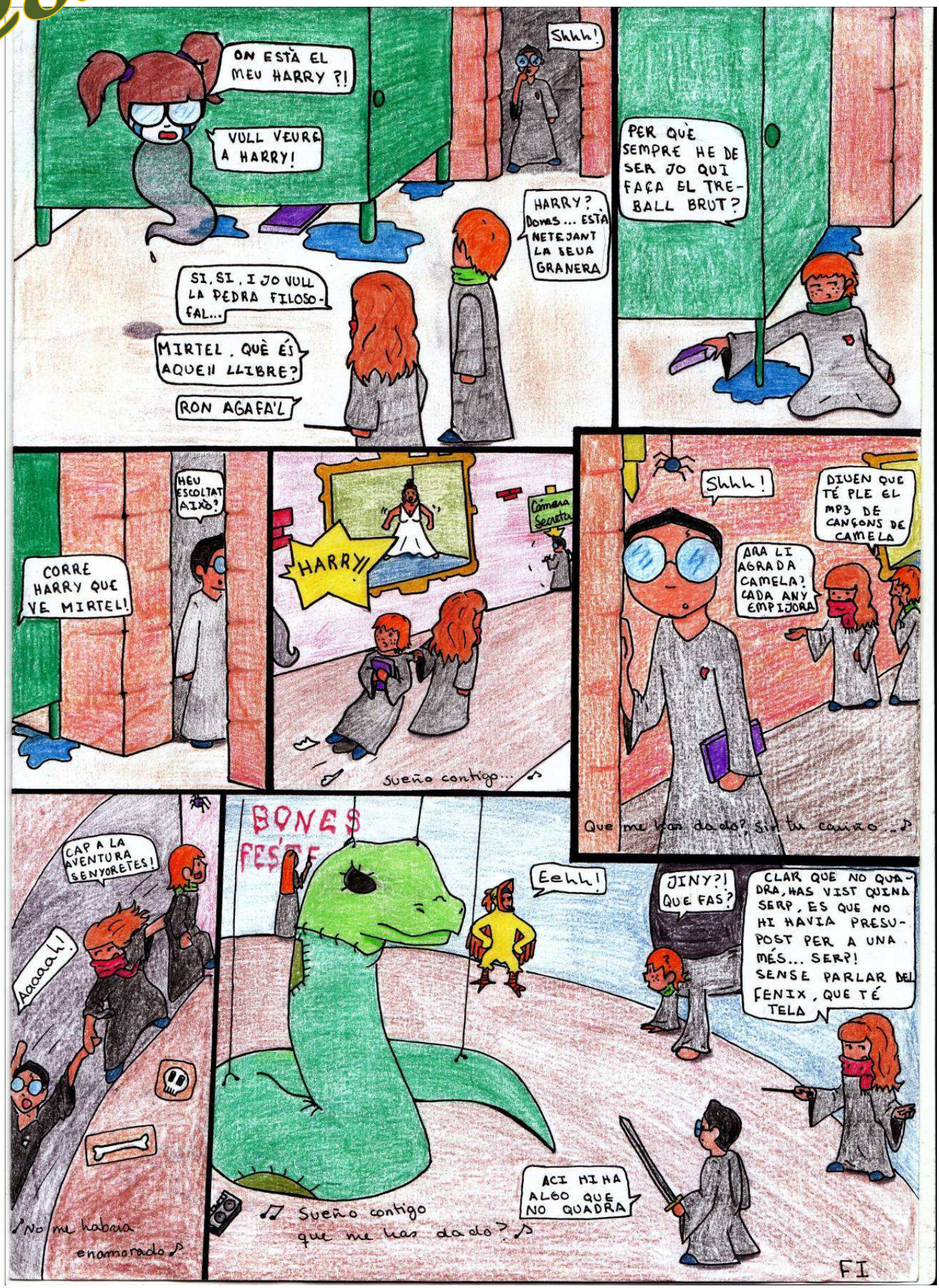
ON ESTÀ EL MEU HARRY ?!
VULL VEURE A HARRY!
Shhh!
HARRY? Doncs... ESTÀ NETEJANT LA SEVA GRANERA
SI, SI, I JO VULL LA PEDRA FILOSOFAL...
MIRTEL, QUÈ ÉS AQUELL LLIBRE?
RON AGAFA'L
PER QUÈ SEMPRE HE DE SER JO QUI FAÇA EL TREBALL BRUT?
HEU ESCOLTAT AIXÒ?
CORRE HARRY QUE VE MIRTEL!
HARRY!!
Cámara Secreta
Sueño contigo...
Shhh!
DIUEN QUE TÉ PLE EL MP3 DE CANÇONS DE CAMELA
ARA LI AGRADA CAMELA? CADA ANY EMPIJORA
Que me has dado? Sin tu cariño...
CAP A LA AVENTURA SENYORETES!
Aaaaah!
No me habría enamorado
BONES FESTES
Eehh!
JINY?! QUE FAS?
CLAR QUE NO QUADRA, HAS VIST QUINA SERP, ES QUE NO HI HAVIA PRESUPOST PER A UNA MÉS... SERP! SENSE PARLAR DEL FENIX, QUE TÉ TELA
ACI HI HA ALGO QUE NO QUADRA
Sueño contigo que me has dado?
FI

IES SANT VICENT
L'ENSENYAMENT PÚBLIC ÉS UN DRET
NO A LES RETALLADES

RIP
EDUCACIÓN
PÚBLICA